

Avi Eduard

Dijous (11 de juny de 2020) ens va deixar un gran home, un bon pare i un avi que, sent dur per fora com una ametlla de la Llum, era tot tendresa i desviure's per l'interior, sobretot quan es referia a qualsevol tema dels seus 4 néts i un besnét/a en camí.

Fou un home amb empenta, decidit, valent, forjat a si mateix i que va dedicar bona part de la seva vida a treballar i treballar, trobant temps per poder treballar una mica més... Això sí, menys per les partides sagrades a la botifarra i al dòmino als tranquils, els partits del Barça, els caps de setmana de caça... d'un bon constipat... amb el sarró buit, i per la fal·lera boletaire que em va inocular des de ben petit!

Aquest any, avi... ja no li podré donar peixet perquè arribi primer a les llengües aquelles que sortiran, on sabem vostè i jo, aquelles que surten entre el pal, el regatell i la barraca de pedra... sí, aquelles que vaig aprendre a trobar abans de fins i tot saber que eren fruits dels fongs!

Ell era un amant de valorar les coses, per petites que fossin, excepte de si es tractava d'un bon plat fondo, que en aquest cas no calia que fos petit i evidentment sempre acompanyat d'un bocí de pa i un bon vi. I sinó que ens ho expliquin els companys de taula!

Ens va inculcar el valor de l'esforç, la perseverança i la lluita per allò en el que creus, sempre des d'un estat de lucidesa impecable, amb una memòria detallista digna d'estudi i amb una motxilla de coneixement que et deixava embriagat durant converses infinites. Era un home de paraula, de moltes paraules, de xerrar i xerrar i sobretot de fer-ho amb el seu peculiar lèxic d'"antes"...

"asmari", "vacacions", "llapits", "dingú", "buquet" i el mític "diguéssim oi"? Com trobaré a faltar escoltar introduir el "diguéssim oi" amb tanta naturalitat entre frase i frase!...

La Guerra i les penúries que hi va passar, tot i que tingúes un molt bon record de la infantesa i joventut que va passar a Camps, va fer que s'erigís un home independent i amb un caràcter contundent i marcat d'un bon cabernet. Amb l'argot d'avui dia diríem que és un crack, un figura,... l'única persona del món

capaç de discutir-se any rere any perquè li renovessin el carnet de cotxe o de dir-li les últimes paraules al mossèn avui aquí present i demanar-li amb un últim alè... “què li dec”??

Suposo que degut a la inèrcia de tota una vida dient... “què li posarem”? i d’escoltar el “què li dec”? dels milions de clients que van tenir la sort de ser atesos pel mestre a Vins Tomasa durant més de 50 anys, negoci que va aixecar i transformar per convertir-lo en una empresa de referència al sector i avui en dia ja centenària...

Doncs avi, agafant les seves últimes paraules com un guant... No, no ens deures, ni a Déu ni als aquí presents, ni als que han tingut la sort de compartir una part del seu trajecte al seu costat.

Som nosaltres que li devem poder haver disfrutat de la seva companyia amb una vida llarga i plena, del seu escalf i amor a la seva manera, del seu somriure sorneguer, àcid i amb pic d’agulla sempre emmarcat per aquell bigotet dibuixat amb esquadra i cartabó que encara mai he estat capaç d’entendre com s’executava amb tanta precisió.

L’Eduard, un home d’un cupatge únic, fet de varietats encara per descobrir, i que deixarà una empremta inesborrable en els cellers de guarda de la història dels Grans Reserva d’autor.

Adéu avi, et trobarem a faltar!!!!
Avui, brindarem per tu.

Jordi Tomasa Guix